

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Καὶ πάλιν ἀναγκαζόμεθα, ἐκ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων γενναιοδωριῶν τῶν συχνάκις γινομένων, νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν καὶ διεγείρωμεν τὴν ἀμύλλαν τῶν παρ' ἡμῖν δυναμένων, ὅπως οὗτοι, λαμβάνοντες τὴν πρωτοβουλίαν, ποιήσωσιν ἐν βῆμα πρὸς πλήρωσιν ἐλλείψεως τὰ μέγιστα ζημιούσης τὸν χριστιανισμόν τῆς Ἑλλάδος. Καυχώμεθα ὅτι ἔχομεν θεολογικὰς Σχολὰς καὶ Πανεπιστήμια, πεπαιδευμένους καὶ εὐποροῦντας συμπολίτας, ἐλευθέρους θεσμούς, συλλόγους φιλολογικούς, φιλανθρωπικούς κτλ. Πολλὰ χρήματα κληροδοτοῦνται δι' ὑποτροφίας καὶ διαγωνισμούς, δι' ἐκδόσιν ἠθικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, καὶ ὅμως ὁ χριστιανός, ὁ ὀρθόδοξος Ἕλλην δὲν ἔχει ἐθνικὴν ἐκδοσὶν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Αἱ δαπάναι τῆς Βρεττανικῆς Ἐταιρίας κατὰ τὸ ἀπελθὼν ἔτος ἀνῆλθον εἰς λίρας Ἀγγλικὰς 223,476 τὰ ἔσοδα αὐτῆς εἰς 213,811. Ἐξέδωκε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 3,340,995 ἀντίτυπα τῶν Ἀγίων Γραφῶν, ὥστε ἀπὸ τῆς συστάσεώς τῆς ἡ Ἐταιρία ἔχει ἐκδώσει 85,388,054 ἀντίτυπα.

Ἡ Φυλλαδικὴ ἔταιρία ἐδαπάνησε κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον λίρας Ἀγγλικὰς 149,125 καὶ ἐκυκλοφόρησεν 70,341,750 φυλλάδια ἧτοι 1,854,341,754 ἐκ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς.

Ἄπαντα δὲ τὰ φιλανθρωπικὰ τῆς Ἀγγλίας ἰδρύματα ἐδαπάνησαν τὸ ποσὸν 1,703,523 λιρῶν ἀγγλικῶν. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν περιλαμβάνει τὰ ἰδιωτικὰ δωρήματα. Εἰς κύριος λ. χ. προσέφερεν 1500 λίρ. ἀγγλ. πρὸς σύστασιν ἀποστολῆς ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀφρικῇ ἐνῶ ἕτερος ἰδιώτης ἀφοῦ προσέφερε 60,000 λίρας πρὸς ἰδρύσιν ὀφθαλμοτροφείου ἐπρόκεισαν αὐτὸ διὰ 200,000 λιρῶν, δὸς ἐπίσης καὶ ἕτερας 50,000 λίρ. πρὸς ἰδρύσιν Γυμνασίων τῶν ὀφθαλμῶν.

Κατ' αὐτὰς δὲ μαθαίνομεν ὅτι εὐσεβῆς τις κύριος ἀποθανὼν ἐκληροδότησεν εἰς μίαν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἰεραποστολικῶν ἔταιριῶν, ἧτις δαπανᾷ κατ' ἔτος 500,000 δολ., τὸ ποσὸν 200,000 λιρῶν ἀγγλικῶν. Οἱ δωροῦν-

τες τοιαῦτα ποσὰ πρὸς τοιοῦτους σκοποὺς δὲν εἶναι οὔτε βλάκες οὔτε δεισιδαίμονες, καθότι οὔτε ἡ βλακία οὔτε ἡ δεισιδαιμονία δύναται ν' ἀθροίσῃ τοιαῦτα, ἀλλ' εἶναι ἄνδρες εὐσεβεῖς καὶ νοήμονες ἔχοντες πεποιθῆσιν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἀγάπην ἀπόλυτον πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ναί, εἶναι χριστιανοὶ ἀληθεῖς διὸ καὶ εὐημεροῦσιν προσωπικῶς τε καὶ ἐθνικῶς.

«Τὸ ἔθνος καὶ ἡ βασιλεία τὰ ὅποια δὲν ἤθελον σὲ δουλεύσει, θέλουσιν ἀφανισθῆναι, τὰ ἔθνη ἐκεῖνα θέλουσιν ὀλοκλήρως ἐρημωθῆ.» (Ἦσ. ζ', 12.)

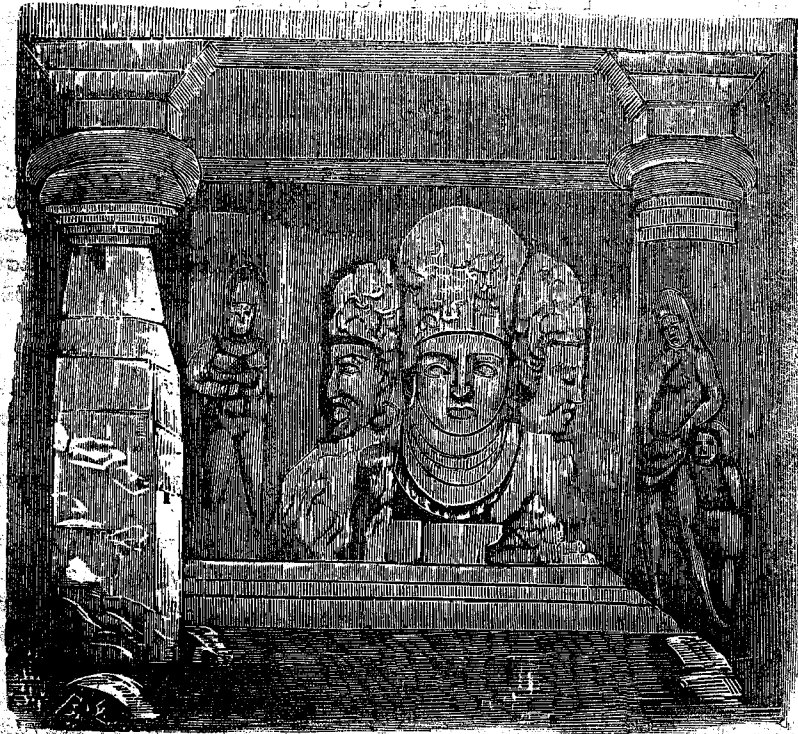
ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ.

[συνέχεια ἴδε ἀριθ. 11]

Ἐκ τοῦ ὑψίστου ὄντος, τοῦ Βραχμᾶ (ὅπερ εἶνε γένους οὐδετέρου), ἐκ τῆς ψυχῆς τ. ἔ. τοῦ παντός, ἐξῆλθεν ὁ κόσμος. Πῶς δὲ ἐγένετο, μᾶλλον δὲ πῶς ἀπέρρευσε ὁ κόσμος οὗτος; Τὰ ἱερά τῶν Βεδῶν βιβλία περιγράφουσιν ὡς ἐξῆς τὴν γένεσιν ἢ ἀπόρροιαν αὐτοῦ. Τὸ ὑψίστον ὄν, τὸ Βραχμᾶ, ὅπερ εἶνε ἀπειρον καὶ ἀόρατον, ἀπεκαλύφθη ἐν πρώτοις διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀποροίας τοῦ Βράχμα, τοῦ Βισνοῦ καὶ τοῦ Σίβα, τῆς τριάδος ταύτης τῶν Ἰνδῶν, τοῦ Τριμούρτι. Ἡ Ἰνδικὴ αὕτη τριάς παρήχθη ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Βραχμᾶ τῇ δυνάμει τῆς ἐν αὐτῷ οἰκούσης θείας θελήσεως, τοῦ αἰωνίου ἔρωτος, τῆς Μαίας (Μαја). Ἡ Μαία, ἡ ἐν τῷ Βραχμᾶ οἰκουσα θεία θελήσις, ὁ αἰώνιος ἔρωσ, ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς Ἀτμάς, τῆς μεγάλης τοῦ φωτὸς οὐσίας, ἐνήργησε τὴν μεταβολὴν τοῦ Βραχμᾶ εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ παράστασιν αὐτοῦ διὰ τοῦ Βραχμᾶ, τοῦ Σίβα καὶ τοῦ Βισνοῦ. Ἐν τῇ τριάδι ταύτῃ (τῷ Τριμούρτι) ὁ μὲν Βραχμᾶς παρίστησιν τὴν δημιουργοῦσαν ἀρχὴν, ἐκφαινομένην ἐν τῷ ἡλίῳ, τῇ θερμότητι καὶ τῷ φωτι, ὁ δὲ Σίβας τὴν καταστρέφουσαν καὶ πάλιν ἀναγεννώσαν καὶ διὰ τοῦ συμβόλου τοῦ πυρὸς ἐκφαινομένην, ὁ δὲ Βισνοῦς τὸ συνέ-

χον και συγκρατούν πνεύμα εικόνηζόμενον εν τῇ συστάσει του ὕδατος. Ἡ κατά τὸν Δ. Γαλανόν, ὁ μὲν Βραχμᾶς ἐστὶν ὁ πλαστοργῆς και ποιητὴς τοῦ παντός· ὁ δὲ Βισνοῦς ὁ κηδεμὼν και τροφεύς· ὁ δὲ Σίβας ὁ ἀπολλύων και σθεῖρων· ὁ ἐστὶν, ἡ γέννησις ἡ αὔξησις και ἡ μείωσις, δόγμα φιλοσοφικὸν και ἀναντίρρητον (α). Ἡ τριάς αὕτη καταφαίνεται ἐν τῇ ἐκ τριῶν στοιχείων συνισταμένη συλλαβῇ *Aum* ἢ *Om*, ἣτις εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀρχῇ παντός συγγράμματος ἢ ἐν τριγώνῳ, ἐν ᾧ σημειοῦται κύκλος. Παρὰ τῷ ἄρρην Τριμούρτι παράκειται γυναικεία τριάς, παρὰ μὲν τῷ Βραχμᾶ ἡ *Σαα-σβατη*, παρὰ δὲ τῷ Σίβα ἡ *Βαβατη* και παρὰ τῷ Βισνοῦ ἡ *Λακμῖ*.

Εἰς τὴν τριάδα ταύτην τὴν Ἰνδικὴν τὸ πρῶτον ὄν, ὁ κύριος τοῦ παντός, τὸ Βραχμᾶ, ἀφῆκε τὴν δημιουργίαν, τὴν συντήρησιν και τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ὄντων ὑπὸ τὴν τριάδα δὲ ταύτην, τὸ Τριμούρτι, ἐνοοῦσι πολλάκις τὸ ὕψιστον και ἀκατάληπτον ὄν, τὸ Βραχμᾶ, ὅπερ και Παραβραχμᾶ καλοῦσιν. Τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα διακεκριμένα ἀλλήλων θεωροῦνται πολλάκις ὡς ἀποτελοῦντα ἐν ὅλον ἀναγκάσιον και ἀχώριστον. Ἡ Ἰνδικὴ τριάς δὲν πρέπει νὰ σχετιζῆται πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα τῶν χριστιανῶν, ἐνθεν μὲν διότι τὸ Βραχμᾶ μετεχειρίσθη ταύτην ὡς ὄργανον εἰς

Τὸ ΤΡΙΜΟΥΡΤΙ ἢ ἡ Ἰνδικὴ Τριάς.

γένεσιν και σύστασιν τοῦ κόσμου, ἐνθεν δὲ διότι κατὰ τὴν ὑψηλοτέραν και φιλοσοφικωτέραν ἐννοιαν τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἰνδικῆς τριάδος εἶνε αἱ τρεῖς τοῦ ὕψιστου ὄντος ιδιότητες, ἡ τῆς γεννήσεως, τῆς αὔξεσεως και τῆς μείωσεως.

Ἀφοῦ τὸ Βραχμᾶ ἐξεδηλώθη ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τῆς τριάδος, δι' αὐτῆς συνέλαβε τὴν γέννησιν τῶν ὄντων. Ὁ κόσμος λέγει ὁ περὶ Ἰνδῶν γράφας Κλαβέλος (*Gilvel*) ἦτο κατ' ἀρχὰς ἐν τοῖς ὕδασι κεκρυμμένος, τὰ δὲ ὕδατα ἦσαν ἐν τῇ Ἀτμᾶ, τῇ ψυχῇ τοῦ παντός, ἐν τῷ Παραβραχμᾶ. Τὰ ὕδατα ταῦτα ἐνεχυμόνουν τὸν κόσμον. Τὰ ὕδατα δὲ εἶνε χωρὶς ὄχθῶν και ὄτι

(α) Προδρ. Ἰνδικ. μεταφρ. τόμ. 1, σ. 4, ὄμ. 1.

ὑπάρχει εἶνε ὕδωρ. Τὸ ὕδωρ και ὁ *Om* τ. ἔ. ἡ τριάς ἢ τὸ ὕψιστον ὄν ἀποτελοῦσιν ἐν. Ὅτε τὸ Τριμούρτι και αἱ τρεῖς ιδιότητες παρήχθησαν εἰς φῶς, ἐκ τοῦ μέσου τούτων ἐπεσεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων μία σταγὼν, ἐν σπέρμα. Τὸ σπέρμα τοῦτο ἐγένετο φῶν λάμπων ὡς χρυσοῦς, ὅπερ τοσαύτην ἐκπέμπον λάμπων, ὅσην τὸ ἔχον χιλίας ἀκτῖνας ἀστρῶν. Ἐν τῷ ᾧ τούτῳ ἐγεννήθη τὸ ὕψιστον ὄν, ἡ παραγωγικὴ δύναμις, ὁ Βραχμᾶς. Ὑπὸ τὴν μορφήν δὲ ταύτην τὸ θεῖον τοῦτο ὄν διάφορα ἔχει ὀνόματα. Τὸ στόμα αὐτοῦ τρώγει πᾶν πρᾶγμα· ἔχει κεφαλὰς ἀναρίθμους και αἰσθήσεις ἀπείρους· αὐτὸ εἶνε ὁ μέγας Ἔρνος, τὸ δένδρον τῆς ζωῆς· εἶνε τὸ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ και ὁ κόσμος πληροῦται ὑπ' αὐτοῦ. Ἡ πρώτη αὕτη οὐσία, ἄθροισμα τῶν λεπτῶν στοιχείων και πασῶν τῶν κατ' ἄτομον οὐσιῶν, ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν σοφῶν *Μεγάλη Ψυχὴ* (*Mahan Atma*), Ἄληθεια ἢ Ζωὴ (*Sati*).

Καθήμενος ἐπὶ τοῦ λωτοῦ, ἐνθα ἐγεννήθη, ὁ Βραχμᾶς ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πέρα καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐβλεπε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν τεσσάρων κεφαλῶν του ἢ ἀπειρον ἔκτασιν ὑδάτων κεκαλυμμένων ὑπὸ σκότους. Καταληφθεὶς ὑπὸ ἐκπλήξεως και μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως του ἔμεινε βεβουημένος εἰς σκέψεις. Ἐν ᾧ δὲ ἐν τοιαύτῃ εὐρίσκειτο καταστάσει φωνὴ ἐπληξε τὰ ὦτα αὐτοῦ ἣτις συνεβούλευσεν αὐτῷ νὰ ἐπικλησθῇ τὸ ὕψιστον ὄν. Τὸν Βραχμᾶν ὑπακούσαντα ἀμέσως ἐφάνη ὁ θεὸς εἰς αὐτὸν ὑπὸ μορφήν ἀνθρώπου χιλίας ἔχοντος κεφαλὰς. Πρηνῆς πετῶν ὁ Βραχμᾶς προστεκύνησε τὸν Αἰώνιον και ἐδοξολόγησεν αὐτόν. Βύρρηνθεις ἐπὶ τῇ λατρείᾳ τοῦ Βραχμᾶ τὸ ὕψιστον ὄν διέλυσε τὰ σκότη και δεικνύει εἰς αὐτόν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ἐνθα εὐρίσκειτο πᾶσα μορφή και πᾶσα ζωὴ τῶν κτισμάτων, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν δύναμιν τοῦ παραγαγεῖν και ἀναπτύξαι τὰς μορφὰς και τὰς ὑπάρξεις ταύτας.

Διαμείνας ὁ Βραχμᾶς ἐν τῇ θεωρίᾳ τοσοῦτον μεγαλοπρεπούς θεάματος ἐπὶ ἐν ἔτος Βραχμικῶν ἰσοδυναμοῦν πρὸς 3,119,400,000 ἡλικιὰ ἔτη, ἐπελάβετο τοῦ ἔργου

τῆς δημιουργίας. Διὰ μόνον τῆς σκέψεως του διήρесе τὸ φῶν εἰς δύο, ἐξ ὧν ἐσχηματίσθη ὁ οὐρανὸς και ἡ γῆ, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔθηκε τὸ κενὸν διάστημα ἦτοι τὴν ἀτμόσφαιραν. Κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν διὰ τῆς σκέψεως αὐτοῦ παρήχθησαν οἱ ἐπτὰ οὐράνιοι κόσμοι ἢ σφαῖραι διάστροι· ἦτοι ὁ τῆς γῆς κόσμος, ὁ κόσμος τοῦ αἰθέρος, ὁ οὐρανὸς τῶν πλανητῶν, ὁ οὐρανὸς ὁ ὑπεράνω τοῦ πολιτικοῦ ἀστέρος, ὁ κόσμος τῶν ἡμιθέων, ὁ κόσμος τῆς μετανόιας και ὁ οὐρανὸς τῆς ἀληθείας· και αἱ ἐπτὰ κατώτεροι χῶραι ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσιν Ἀταλάμ, Βιταλάμ, Ταλαταλάμ, Μυχαταλάμ και Παλαλάμ. Ἐν μέσῳ δὲ τούτων ἔθηκε τὴν γῆν. Ὁ πρῶτος τῶν οὐράνιων κόσμων, ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, ἐγένετο ἐκ τοῦ μυελοῦ τοῦ Βραχμᾶ· ὁ δεύτερος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· ὁ τρίτος ἐκ τοῦ στόματός του· ὁ τέταρτος ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτός· ὁ πέμπτος ἐκ τοῦ οὐρανίσκου και τῆς γλώσσης του· ὁ ἕκτος ἐκ τῆς καρδίας του· ὁ ἕβδομος ἐκ τῆς κοιλίας του· ὁ ὄγδος ἐκ τῶν γεννητικῶν αὐτοῦ μορίων· ὁ ἕνατος ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ· ὁ δέκατος ἐκ τῶν γονάτων· ὁ ἐνδέκατος ἐκ τῆς πτέρνης· ὁ δωδέκατος ἐκ τῶν δακτύλων τοῦ δεξιῦ ποδός του· ὁ δέκατος τρίτος ἐκ τοῦ πέλματος τοῦ ἀριστεροῦ ποδός και ὁ δέκατος τέταρτος ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν ἀέρος.

Εἰς κατοικίαν τῶν θεῶν ἐκτίσεν ὁ Βραχμᾶς τὸ μέγα ὄρος Μερῦ, ὅπερ εἶναι ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς ἀπασφράπτων ἐκ χρυσοῦ και πολυτίμων λίθων. Τὸ Μερῦ συγκρατοῦν και συνδέον τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν και τὸν ἄδην, τ. ἔ. τοὺς τρεῖς κόσμους, στηρίζεται ἐπὶ ὀκτῶ ἐλεφάντων στηριζομένων ἐπὶ τῆς μεγάλης χελώνης, ἀναπαυμένης και ταύτης ἐπὶ μεγάλου ὄρους, τοῦ Σιγά. Τὸ ὕψος τοῦ Μερῦ εἶνε 250,000 λευγῶν, ὧν 60,000 εἶνε ὑπὸ τὴν γῆν. Ἐκτός του Μερῦ ἐκτίσεν πρὸς ἀνατολὰς μὲν τὸ Μανδραῶ, πρὸς δυσμὰς δὲ τὸ Τσιτρακούτα και ἄλλα. Παρήχθη πρὸς τούτους και τὸ πᾶσαν τὴν γῆν περιβάλλον ὄρος *Αοκαλικάρ*, ὅπερ διαχωρίζει τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ αἰωνίου σκότους. Ἐντός δὲ τούτου κείνται ἐπτὰ νῆσοι ἢ γερσόνησοι, ἐκάστη διπλασία τῆς πρώτης και ἐπτὰ θάλασσαι, ὧν ἐκάστη ἔχει ἰδίαν ιδιότητα· ἡ πρώτη ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ ἄλατος, ἡ δευτέρα τοῦ σακχάρους, ἡ τρίτη τοῦ οἴνου, ἡ τετάρτη τοῦ βουτύρου, ἡ πέμπτη τοῦ μέλιτος, ἡ ἕκτη τοῦ ὄρου και ἡ ἕβδομη τοῦ ὕδατος.

Ἐπειδὴ ἡ γῆ ἔμεινε ἐρημος, ὁ Βραχμᾶς ἀπεφάσισε νὰ πληρώσῃ αὐτὴν κατοίκων. Πρὸς τοῦτο δὲ διήρесе τὸ σῶμά του εἰς δύο, εἰς ἄρρην και θῆλυ και ἐγένετο ὁ τοῦ Πλάτωνος ἀνδρόγυνος. Ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ θήλεως ἐγέννησε τὴν *Vivahj*, ἣτις παραδοθεῖσα εἰς αὐστηράν ἀσκησιν ἀρησκεπτικῶν καθηκόντων ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς τὸν Μανῶν. *Συααβαθουα* και δούσα αὐτῷ γυναῖκα, τὴν Σαταρούπαν εὐλόγησεν ἀμφοτέρους και εἶπεν αὐτῆς, νὰ πολλαπλασιασθῶσιν. Ὁ Μανῶς ἀφ' ἐτέρου ἐγέννησε δέκα ἐξέχοντας ἁγίους, κυρίου τῶν κτισμάτων, ἄλλινες παρήγαγον ὕπερον, εἰς φῶς ἐπτὰ ἄλλους Μανῶς, ὧν ἕκαστος κατὰ σειράν προή-

γαγε και ἐκυβέρνησε τὸν κόσμον. Ὁ Μανῶς ἐκ τῆς γυναικός του ἐγέννησε τὸν πρῶτον ἀνθρώπον, τὸν *Αδιμο* (*Ἀδάμ*) και τὴν πρώτην γυναῖκα, τὴν *Μρακρίτην*, ἣτις σημαίνει τὴν ζωοποιούσαν και παράγουσαν, ὡς ἡ *Εὔα* τῆς ἁγίας Γραφῆς σημαίνει τὴν μητέρα τῆς ζωῆς. Ὁ Μανῶς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον και ἡ Σατραπούτρα εἰς ἀγελάδα και παρήγαγον τοὺς βοῦς και τὰς ἀγελάδας. Κατ' ὅμοιον τρόπον μεταμορφούμενοι παρήγαγον τὰ διάφορα ἐπὶ τῆς γῆς ζῶα και αὐτὰ τὰ ἐντομα.

Κατ' ἄλλην ὅμως παράδοσιν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἔχει ὡς ἑξῆς. Ὁ Βραχμᾶς παρήγαγεν ἐκ τῶν χειλέων του υἱὸν ὀνομασθέντα Βραχμᾶνα, τ. ἔ. Ἱερέα, εἰς ὃν ἐδώρησάτο τὰς 4 Βέδας, αἵτινες εἶνε οἱ 4 λόγοι τῶν τεσσάρων στομάτων αὐτοῦ και ἐνετείλατο αὐτῷ νὰ διδάσκη τὰ θεῖα ταῦτα βιβλία. Ὁ Βραχμᾶν ἀφιερῶθη εἰς τὸν ἐρημικὸν βίον· ἀλλ' ἐκτεθειμένος εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ἀγρίων ζῴων τῶν κατοικούντων τὰ δάση παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του. Ὁ Βραχμᾶς ἀμέσως ἐγέννησεν ἐκ μὲν τοῦ δεξιῦ βραχίονος δεύτερον υἱόν, τὸν *Ξατρήν*, τὸν πολυμισθὴν, ἐκ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ γυναῖκα *Ξατρίαν*, ἣν ἐδώκεν αὐτῷ σύζυγον. Ὁ Ξατρήν ἐπιδεδωμένος ἀκαταπαύστως εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀνάγκας. Τότε ὁ Βραχμᾶς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ δεξιῦ μηροῦ τὸν *Βαϊσέαν* και ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ τὴν *Βαϊσέαν*, οἵτινες ἐπεδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν ἐμπορίαν και τὰς τέχνας. Ἐπειδὴ δὲ και οὗτοι δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς ἐργασίας, ὁ Βραχμᾶς συμπληρῶν τὸ ἔργον του ἐδημιούργησεν ἐκ τῶν ποδῶν του τὸν *Σούδιαν* και τὴν *Σούδραν*, ἵνα ἐκτελῶσι τὰς δουλικὰς ἐργασίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν τεσσάρων υἱῶν τοῦ Βραχμᾶ μόνος ὁ Βραχμᾶν ἔμεινε χωρὶς γυναικός, παρεπονέθη πρὸς τὸν πατέρα διὰ τὴν ἐξαιρέσιν ταύτην, ἣν ἐθεώρει ἀδικον. Εἰς μάτην ὁ Βραχμᾶς ἔλεγε τῷ Βραχμᾶνι, ὅτι ἐγεννήθη ἵνα διδάσκη, προσεύχηται και λατρεύῃ τοῖς θεοῖς. Ἐπειδὴ ὁ Βραχμᾶν ἐπέμεινε ὁ Βραχμᾶς ὀργισθεὶς ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ ταύτῃ τοῦ Βραχμᾶνος πρὸς τιμωρίαν ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα ἐκ τῆς ἀφωρισμένης τῶν γιγάντων φυλῆς. Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων ζευγῶν παρήχθησαν ἐν Ἰνδιᾷ αἱ τέσσαρες τάξεις, αἵτινες ἐκτοτε ἐπλήρωσαν τὴν γῆν διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια]

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ.

ΘΑ ΚΑΜΩ ΟΤΙ ΘΕΛΩ

Ὁ Ἰάκωβος Σπίννερ, ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἐλίσα και οἱ δύο μικροὶ αὐτοῦ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ και Τόπος, κατὰκουν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡμέραν τινα ἐπιστρέψαντες ἐκ τοῦ σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοίτων τακτικῶς, ἦσαν ἐν ἀσυνήθῃ ταραχῇ.

Μῆτερ! εἶπεν ἡ Ἐλίσα ἡ διδασκάλισσα σημερινὴ μᾶς ἀνέγνωσεν ὠραίαν ἱστορίαν, ἡ ἱστορία ἔλεγεν ὅτι ἐν δυστυχῆς παιδίον τὸ ὁποῖον ἐπεσεν ἐκ τινος

βράχου εις τὴν θάλασσαν ἐσώθη ὑπὸ ἐνὸς σκύλου ὁστις τὸ ἐσώθησε νὰ ἔλθῃ μέχρι τῆς παραλίας. Τί ἄξιος σκύλος.

Ὁ Ἰακώβος ἦτο σύννοος κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην. Τί σκέπτεσαι τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του.

Σκέπτομαι, λέγει, νὰ γυμνάσω καὶ τὸν μικρὸν μὰς Ἀζὼρ νὰ πράττῃ τὸ αὐτὸ ἐν ἀνάγκῃ, πόσον θά

λοιποὺς ἀδελφούς του μακρὸν περίπατον. Λαβόντες ὅθεν μετ' αὐτῶν τὸν Ἀζὼρ ἐκίνησαν. Καθ' ὁδὸν φθάντες εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὁ Ἰακώβος ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ τὸ μικρὸν κυνάριον ὅπως ἀρχίσῃ τὰς πρὸς γύμνασιν παραδόσεις. Ἡ ἀδελφή του τῷ παρετήρει ὅτι ἡ μήτηρ των εἶπεν ὅτι ὁ Ἀζὼρ δὲν ἦτο διὰ ταιαῦτα πράγματα. Αὐτὸς ἐπέμενε. Ρίπτει τὸν Ἀζὼρ τὸ

Θά κάμω ὅ,τι θέλω

ἦτο καλὸν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ἓνα σκύλον τοιοῦτον ὅστις νὰ σώξῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ μήτηρ του τῷ παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἀζὼρ ἦτο μικρὸς διὰ ταιαῦτα πράγματα καὶ ὅτι τὸ εἶδος αὐτῶν κυνῶν δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς ταιαύτας ὑπηρεσίας. Ἀλλ' ὁ Ἰακώβος δὲν ἠνύθει νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡμέραν τινα ὁ Ἰακώβος ἐπρότεινε εἰς τοὺς

ῥεύμα τοῦ ποταμοῦ ἦτο πολὺ ἰσχυρὸν καὶ τὸ δυστυχὲς ζῶον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὄχθην. Κατ' εὐτυχίαν εὐρέθη τις γενναῖος νεανίας ὁστις ριφθεὶς ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ ἔσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τὸ μικρὸν κυνάριον.

— Δὲν θά τὸ κάμω πλέον, εἶπεν ὁ Ἰακώβος, δὲν θά τὸ κάμω πλέον.

ΜΤΕΣΑΣ

ὁ κραταῖος αὐτοκράτωρ τῆς Οὐγγαρίας.

Ὁ Στάνλεϋ, ἐν τῷ λίαν ἐνδιαφέροντι βιβλίῳ αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀδιὰ τῆς σκοτεινῆς ἐρήμου», περιγράφει τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ Μτέσας, ὁ τοσοῦτον τοῖς χριστιανοῖς ἱεραποστόλοις φίλιος φανείας, ἐκάθητο μετὰ τὴν πληθῆος ὑφ' ἐστῶτων ἀρχηγῶν, τεταγμένων ἀπὸ τοῦ θρόνου εἰς δύο ἀντιθέτους γονυκλινεῖς ἢ καθήμενας σειρὰς, τῶν ἄκρων κλειομένων διὰ τυμπανιστῶν, σωματοφυλάκων, δημίων καὶ ὑπηρετῶν. Ὁ Μτέσας ἢ Καβάκα, ὡς καλεῖται εἶναι ἀψήλδος, μεγαλόφθαλμος, λεπτοφυῆς μέχρι νευροπαθείας ἀνὴρ, φορῶν μελανὴν ἐσθήτα, καὶ λευκὸν ὑποκάμισον ἐξωσμένον διὰ χρυσοῦ. Ἐλαβέ με ἐκ τῆς χειρὸς μετὰ θέρμης καὶ ζέσεως, καὶ κύπτων οὐχὶ ἄνευ χάριτος με προσεκάλεσε νὰ καθήσω ἐπὶ σιδηροῦ σκίμποδος. Ἐπερίμενα νὰ δώσῃ αὐτὸς τὸ παράδειγμα, εἶτα δὲ ἐγὼ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ἐκαθίσαμεν.» Οὕτω ἤρχισεν ἡ πρώτη αὐτῶν συνέντευξις.

Πέντε ἡμέρας ὕστερον, ὁ Στάνλεϋ ἔγραψεν. Βλέπω ὅτι ὁ Μτέσας εἶναι κραταῖος αὐτοκράτωρ, μεγάλην ἔχων ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν γειτόνων του. Εἶδον σήμερον τὸν ταραξίαν Μανκορόγγον, βασιλέα τοῦ Οὐσνὶ καὶ τὸν Μιράμβο, τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο φάσμα τὸ διαταράττον τὰς διανοίας τῶν κατοίκων τοῦ Οὐγγαμβίτζι, ὧν αἱ πρεσβεύσεις γονυπετεῖς προσφέρουσι φόρον εἰς αὐτόν. Εἶδον 3000 στρατιώτας τοῦ Μτέσα σχεδὸν ἡμιπολιτεύτους. Εἶδον περὶ τοὺς ἑκατὸν ἀρχηγούς ὅτινες ἠδύνατο νὰ ταχθῶσιν εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα ὡς τοὺς ἀνδρας τοῦ Ζανζιβάρ καὶ Ὀμάν, ἐνδεδυμένοι ἐν πλουσίαις ἐσθήσι καὶ ἀπλισμένοι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ παρετήρησα μετ' ἐκπλήξεως ταιαύτην τάξιν καὶ νόμον οἷος παρατηρεῖται παρ' ἡμιπολιτίστοις λαοῖς.»

Ἡ ἐκτεταμένη περιοχή τῆς Ἀφρικῆς τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἡ περιλαμβανούσα τὰ πολυάριθμα μικρὰ βασίλεια ἐφ' ὧν ὁ Μτέσας ἄρχει, κείται πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Λευκοῦ Νείλου, πρὸς βορρᾶν δὲ τῆς ἐκτεταμένης λίμνης Βικτορίας Νυάνζης, καλυπτούσης 40,000 τετραγ. μίλια, περιστοιχιζομένης δὲ ἐξ ἀπειραρίθμου πληθυσμοῦ. Ὁ Μτέσας ἐδέξατο τὸν χριστιανισμόν τῆ προτροπῆ τοῦ Στάνλεϋ ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτόν ἐν μεταφράσει τμημα τῆς Γραφῆς περιλαμβάνον ὀλόκληρον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ. Τοσοῦτον δὲ νῦχαριστήθη ἐκ τούτου, καὶ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ τῶν πράξεων τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν Μουσουλιμῶν, ὥστε ἔφερε τὸ ζήτημα ἐνώπιον μεγάλης συρροῆς λαοῦ, «Ἡρέπει νὰ πιστεῦσωμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν Μωϋσῆν, ἢ εἰς τὸν Μωάμεθ; Ἡ ἀπάντησις τινῶν ἐξ αὐτῶν ἦτον ὅτι θά ἐπροτίμων πὸ κρείττον, ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ μάθωσι ποῖος λέγει τὴν ἀλήθειαν;

Ὁ Μτέσας ἐμεδιάσασε καὶ εἶπε, — Ἀληθῶς θέλω τὸ κρείττον, καὶ θέλω τὸ ἀληθὲς βιβλίον, ἀλλ' ὁ Κατεκίρο-ερατᾶ, ἀπὸς θέλωμεν γυμνάσει παιὸν εἶναι ἀληθῆς; Καὶ ἐγὼ τῷ ἀπαντῶ, ἀκούσαν μου: Οἱ Ἀραβες

καὶ οἱ Λευκοὶ φέρονται ἀκριβῶς ὡς διδάσκονται ὑπὸ τῶν βιβλίων των, δὲν ἔχει οὕτω; Οἱ Ἀραβες ἔρχονται ἐδῶ δι' ἐλέφαντα καὶ ἀνδράποδα, καὶ εἶδομεν ὅτι δὲν λαλοῦσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἀγοράζουσιν ἀνθρώπους τοῦ ἰδίου αὐτῶν χρώματος καὶ τοὺς μεταχειρίζονται κακῶς, δένοντες αὐτοὺς δι' ἀλύσεων καὶ τύπτοντες αὐτούς. Οἱ Λευκοὶ, ὅταν προσφέρονται αὐτοῖς δούλοι, τοὺς ἀποποιοῦνται λέγοντες: Ἡρέπει νὰ ὑποδουλώσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας; Οὐχὶ ἡμεῖς ἐσμὲν

Ὁ Μτέσας.

πάντες τέκνα Θεοῦ. Δὲν ἤκουσα Λευκὸν νὰ εἶπῃ ἀκόμη ψεῦδος. Ὁ Spéke ἦλθεν ἐναυθᾶ, προσνήχθη καλῶς, καὶ ἐπροχώρησε εἰς τὸν δρόμον του μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Γράντ. Δὲν ἠγόρασαν δούλους· οὔτε ὁ Στάνλεϋ ἠθέλησε νὰ πάρῃ δούλους. Ποῖος Ἀραβὶς θά ἀπεποιεῖτο δούλους ὡς οἱ λοικοὶ οὗτοι ἄνθρωποι; Καί τοι καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἐμπόριον δούλων, δὲν εἶναι λόγος ὅτι δὲν εἶναι κακόν· καὶ ὅταν σκεφθῶ ὅτι οἱ Ἀραβες καὶ οἱ Λευκοὶ πράττουσιν ὡς διδάσκονται, λέγω ὅτι οἱ Λευκοὶ εἶναι ὑπέρτεροι κίαν τῶν Ἀράβων

φρονώ, επομένως, ότι το βιβλίον των πρέπει να είναι καλλίτερον βιβλίον ή το του Μωάμεθ, και εξ όσων ό Στάνλεϋ μοί ανέγνωσε εκ του βιβλίου του, δεν βλέπω τό όποιον δυσκόλως να δύναμαι να πιστεύσω. Το βιβλίον αρχεται εξ αυτής τής αρχής του κόσμου τούτου, λέγει πώς εγένετο, και εις πόσας ημέρας μάς δίδει τούς λόγους αυτού του Θεού, και του Μωϋσέως, και του Προφήτου Σολομώντος και του Ίησού του Υίου τής Μαρίας. Το ήκουσα και νύχαριστήθην, τώρα σάς έρωτώ, πρέπει να δεχθώμεν τό βιβλίον τούτο ή τό βιβλίον του Μωάμεθ ως όδηγόν ήμών ;»

Είς τήν έρώτησιν ταύτην, βλέποντες πού προφανώς έκλινεν ή ιδέα του Μτέσα, πάντες απήντησαν, «θα λάβωμεν τό βιβλίον του λευκού ανθρώπου» ακούσας τήν απάντησιν αυτών, πρόδηλος έκλαμψις χαράς άνήλθεν εις τό πρόσωπον του αυτοκράτορος.

Τοιουτοτρόπως ό Μτέσας έγκατέλιπε τόν Ίσλαμισμόν και ήσπάσατο τήν χριστιανικήν πίστιν.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(εκ του άγγλικού).

ΠΩΣ ΕΙΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ίδε άριθ. 11].

Πάσα τιμή ώψιλετο εις τόν αξιόλογον, και αγαθόν κ. Νάϋλωρ διότι ούδέ σικιά αντιζηλίας διήλθε διά τής διανοίας αυτού περι του Δικ, και τοι ήλπικε να αναθρέψη τά δύο αυτού τέκνα εις τό έργον του. Πλήρης καλαισθησίας και νοημοσύνης αυτός, ταχέως είδεν ότι ό παίς είχεν υπό τής φύσεως προικισθή διά τών προσόντων τούτων εις άσυνήθη βαθμόν, και ήσθάνθη ότι έπρεπε πληρέστατα να καλλιεργηθώσιν.

Τήν επομένην ήμέραν ή οικογένεια έφθασεν. Ο Δικ ίστατο παρά τήν είσοδον, λίαν ευχαριστηθείς διότι έπετράπη αυτώ να διανοίξη τάς πύλας δι' ών είσηλθεν ή άμαξα, και να δεχθή μειδιάμα και νεύμα παρά του σίρ Τζών καθημένου εν αυτή μετά τής συζύγου και τών θυγατέρων αυτού.

Η εκθεσις τήν όποιαν ό κ. Νάϋλωρ ήδυνήθη να δώση περι του Δικ ήτο λίαν ίκανοποιητική διά τόν αγαθόν βραβών, και συνεφώνησε καθολοκληρίαν μετ' αυτού ότι θα ήτο καλόν να λάβη ό παίς ποίαν τινα εκπαίδευσιν. Υπήρχεν άριστον σχολειον εν τώ χωρίω Δέγγαμ και ίκανώτατος διδάσκαλος εν αυτώ. Τώ Δικ λοιπόν έπετράπη να μεταβείνη καθεκαστην πρωίαν εις τό σχολειον, και να άσχολήται εις τόν κήπον μετ' αμσημέριαν. Ο διδάσκαλος επίσης συνεφώνησε να τόν διδάσκη λατινικά τρεις εσπέρας τήν εβδομάδα.

«Ο σίρ Τζών ούδέποτε ποιεί ήμίση πράγματα» παρετήρησεν ή κ. Νάϋλωρ εις τόν σύζυγόν της «θα μωρφώση καλώς τόν παιδα και θα ίδης.»

«Θα τόν βοηθήση να γίνη αυτός χρήσιμος εις έκυ-

τόν,» απήντησεν ό Νάϋλωρ. «Ο Δικ είναι παις, εάν δεν σφάλω, όστις θα κάμη καλήν χρῆσιν τών ευκαιριών αι όποιαι θα δοθώσιν εις αυτόν.»

Ο καιρός προέβαιεν. Ο Δικ έμαθε ταχέως, και ευηρέστησε τώ διδασκάλω αυτού. Ηγαπάτο παρά πλείστον διά τήν καλήν του διάθεσιν και προθυμίαν. Ο σίρ Τζών έλαβε μέγα ένδιαφέρον εις τήν βελτίωσίν του και ή συζυγος αυτού και θυγάτηρ πολλάκις ίσαντο και έλάλουν εις τόν παιδα όστις ήλθεν εις τήν Αύλην του Δέγγαμ υπό τοιαύτας εξαιρετικας περιστάσεις.

Αλλ' όπουδήποτε και αν υπάγωμεν, ό,τι δήποτε και αν συμβή ήμιν εις τόν κόσμον τούτον, πάντοτε θέλομεν τύχει δυσκολιών, και ό Δικ δεν διατέλεσεν άμοιρος τούτων, έτι και εν τώ ευδαίμονι βίω εν τή Αύλη του Δέγγαμ. Φαίνεται παράδοξον ότι ήδύνατο να έχη έθρονόν, αλλ' όμως είχεν. Υπήρχε παις καλούμενος Γεώργιος Βέντζμ, εργαζόμενος εν τοις κήποις και όστις εξ αρχής εθεώρησε τόν Λονδίνειον νέον μετά ζηλοτυπίας και άπαρσεκείας. Είδεν ότι απήλαυε τής ευνοίας του σίρ Τζών και του κ. Νάϋλωρ, έχων δε ταπεινάς και εγωϊστικας τάσεις, άπεστρέφετο αυτόν διά τόν λόγον τούτον. Ίνα μεταχειρισθώμεν τήν ιδίαν αυτού εκφρασιν, έπεθύμει να τόν σκάνη, ώστε ούδέποτε άφινε τήν ευκαιρίαν να λέγη και πράττη ό,τι, ως ένόμιζε, θα ήτο δυσάρεστον εις αυτόν. Είναι δε αξιοθαύμαστον πόση τυραννία δύναται να εξασκηθῆ παρ' έός παιδός επί ετέρου όταν ζητώνται αι ευκαιριαί. Βικρυπτε παραδείγματός χάριν ένίοτε τά κηπουρικά εργαλεία του ίνα τόν αναγκάση να καταναλώσῃ χρόνον πρός ζήτησιν αυτών, ούτω δε να προκαλή τήν κατ' αυτού δυσάρεσκείαν του κ. Νάϋλωρ. Ημέραν τινα κατά τό φθινόπωρον, όταν ό Δικ έπιμελώς εσάρωνε τά καταπίπτοντα φύλλα εκ μιας εκ τών διόδων, και έπήγε να φέρη μονότροχον άμάξιον όπως τά μεταφέρει, εύρεν ότι κάποιος κατά τήν βραχείαν άπουσίαν του, διασκορπίσε τούς σωρούς τούς όποιους μετά τοςκύτης έπιμελείας εσώρευσε εις κανονικας άποστάσεις, ώστε έπρεπε να αρχίσῃ τό έργον εκ νέου. Είχε διαταγήν να τό τελειώση κατά τήν ένδεκάτην ώραν, καθ' ήν ή κ. Γραλσθάϋ συνήθως ήρχετο να περιπατῆ εκεί, διότι ήτο τό μέρος προσήλιον. Προσεπάθησε να διευθετήση πάλιν τά πάντα εγκαιρώς, αλλ' τά φύλλα εις τήν άκρην τής όδοϋ ήσαν εγκατεσπαρμένα τῆδε κάκεισε όταν ή κυρία έφάνη μετά μιας τών θυγατέρων της. Παρετήρησε τήν άτραπὸν άσάρωτον, και είπεν εις τόν Δικ να τήν καθαρίξῃ ένωρίτερον τάς άλλας ήμέρας: τό αυτό είπεν και εις τόν κ. Νάϋλωρ όλίγον τι βραδύτερον όταν απήντησεν αυτόν. Τούτο ήνάγκασε τόν κ. Νάϋλωρ να επιπλήξῃ τόν Δικ δι' όκνηρίαν, και έφαίνετο διατεθειμένος να πιστεύσῃ ότι τό εірηνέμον παρά του Δικ ότι τά φύλλα έσκορπίσθησαν ήσαν άπλή πρόφασις, πρό πάντων άφοϋ ό Δικ δεν ήδύνατο να είπῃ τίς τό έπραξε, και τοι ένδοξύμως ήτο βέβαιος ότι έγίνωσκε.

Ετερον κακόβουλον τέχνασμα εγένετο κατά του Δικ δι' άοράτου, και τοι ούχι άγνώστου εις αυτόν χειρός. Μίαν ήμέραν άφηκε τήν πλακκα έφ' ής έγραφε τήν αριθμητικήν του επί τινα λεπτά επί καθίσματος παρά τήν θύραν' επ' αυτής είχε γεγραμμένην αριθμητικήν εργασίαν δύσκολον δι' ήν είχε καταναλώσει πολλόν χρόνον τήν προηγουμένην εσπέραν, και ήν επί τέλους κατώρθωσε να τελειώσῃ, και τοι μετά μεγάλης δυσκολίας. Είχεν εκκινήσει διά τό σχολειον, με πλακκα και βιβλία εις τάς χειρας, όταν είδεν ότι έλησμώνησε εν εξ αυτών, και έτρεξεν όπισω να τό φέρη. Δεν ήδυνήθη άμέσως να τό εύρη, και τοι δεν άπεμακρόνθη τής πλακός του πλειότερον τών πέντε ή εξ λεπτων τής ώρας, και τήν εύρεν ακριβώς ένθα τήν άφηκε όταν έπέστρεψεν. Τήν ήρπασε και έτρεξεν, αλλ' άμόνον όταν έπλησίαζεν εις τό σχολειον άνεκάλυψε τούς αριθμούς τής άθροίσεως άπεσβεσμένους ως διά σπόγγου. Έλυπήθη σφοδρά, και είπεν εις τόν διδάσκαλον τί συνέβη, και παρεκάλεσε να τώ επιτρέψῃ να ποιήσῃ τήν αυτην αριθμητικήν πράξιν πάλιν τήν εσπέραν εκείνην. Ο διδάσκαλος, ειθισμένος εκ παιδων προφασίζόμενων πολλάκις έναντίον τής αληθείας, τόν επέπληξε διότι άφηκε τήν πλακκα αυτού άπροσέκτως εκθεσιμένην, και είπεν ότι δεν ήδύνατο να έννοήσῃ τίς ήθελε ποτε λάβῃ τήν ένόκλησιν να σβέσῃ τά ψηφία δια να τόν θέσῃ εις άμηχανίαν. Ο Δικ είδε ότι δεν τόν έπίστευσεν, και πολύ έλυπήθη και όμως δεν ήδύνατο να είπῃ τάς επί του Γεωργίου υποψίας του, διότι δεν είχεν άπόδειξιν ότι ούτος τό έπραξεν. Έγίνωσκε μόνοον ότι περι τόν χρόνον εκείνον εν γενει διήρχετο διά τής θύρας επανερχόμενος εκ του προγεύματος, και επίσης έγίνωσκε ότι θα ήτον έτοιμος να τώ προξενήσῃ τοιαύτην ζημίαν.

Ο γέρον Βάλτερς δεν έλησμώνησε τόν μικρόν αυτού φίλον, ούδε ό Δικ άπώλεσε τήν πρός αυτόν θερμήν αγάπην του. Αντήλλασον έπιστολάς από καιρού εις καιρόν, και ή αλληλογραφία ήτο λίαν ώφέλιμος να διατηρῆ εν τή διανοίῃ του Δικ τήν άνάμνησιν τών ύσων ό Βάλτερς τώ εδίδαξεν. Ο σίρ Τζών όταν ήτον εις τήν πόλιν εκάλεσε τόν γέροντα και τώ έδωκεν ευνοϊκήν εκθεσιν περι του παιδός, και τώ είπεν ότι ό κ. Νάϋλωρ ήτο λίαν ευχαριστημένος εξ αυτού, και έπίστευσεν ότι μίαν ήμέραν ήθελε κάμει πρώτης τάξεως κηπουρόν, διότι ή καλαισθησία του ήτο άσυνήθης, και ή νοημοσύνη αυτού εν γενει εκ τών σπανίων.

«Θα έπεθύμουν να γίνη μίαν ήμέραν μέγας κηπουρός» είπεν ό Βάλτερς, «και πολύ μάλλον αγαθός άνήρ, πάντοτε έχων ένώπιον αυτού τόν φόβον του Θεού.»

«Πιστεύω ότι θα γίνη ούτω, φίλε μου,» είπεν ό σίρ Τζών. «Πώς πηγαινουν οι γονεις του ;»

«Υπερ ποτε χειρότερα,» είπεν ό Βάλτερς. «Η μήτηρ είναι εις τοιαύτην άθλιαν κατάστασιν υγείας εκ του πότου ώστε δεν θα ζήσῃ πολύ ως φαίνεται, και ό πατήρ του απανίως είναι κήφον. Έπήγον εσχάτως να

τοίς είπω ότι είχαν είδήσει περι του τέκνου των, αλλ' έφάνησαν πολύ άδιάφοροι περι αυτού, και ούδολως ήρώτησαν. Αμφότεροι πιθανώς θα καταντήσωσιν εις τό πτωχοκομειον λίαν προσεχώς.»

«Είναι λοιπόν φανερόν ότι δεν υπάρχει χρεία να στείλω τόν υιόν των εις τό Λονδίνον να τούς ίδῃ,» είπεν ό σίρ Τζών, «ως θα έπραττον εάν ήσαν ευυπόληπτοι άνθρωποι. Καλλίτερα να ήναι μακράν απ' αυτών ως έχουσι τά πράγματα.»

«Πολύ καλλίτερα, σίρ Τζών. Η Αύλη του Ρόαν δεν είναι τόπος δι' αυτόν τώρα' όσω ταχύτερον λησμονήσῃ τήν ύπαρξιν των όσων εκεί συμβαινουσι τόσω τό καλλίτερον. Έπεθύμουν να ίδω τόν νέον πάλιν καμμίαν ήμέραν, αν ό Θεός θέλῃ, αλλ' δεν είναι πιθανόν, διότι πλησιάζω τῷ εβδομήκοντα έτη, και τοι δε είμαι υγιής και δυνατός, όμως εις τήν ηλικίαν μου δεν δύναμαι να προσδοκῶ πλειότερα έτη. Ο Θεός να σάς ευλογήσῃ, σίρ Τζών, διότι τόν έπροστατεύσατε τοιουτοτρόπως' τόν έβαλα παραδόξως πολύ εις τήν καρδίαν μου, και θέλω προσεύχεσθαι δι' αυτόν εφόσον ζῶ.» (άκολουθεί).

ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΕΙΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Τά Ίεροσόλυμα μεταβιβάζονται εκ των Τούρκων εις τήν κατοχήν των Ίουδαίων. Ο βαθύπλουτος Ίουδαίος Ροδγίλδ έδάνεισε τῷ Τουρκία 2,000,000,000 φράγκα, λαβών ως ένέχειρον τήν Παλαιστίνη, επειδή δε θα ήναι άδύνατον εις τήν χροσκοπήσασαν Τουρκίαν να έπιστρέψῃ τό δάνειον ή Παλαιστίνη μετά δεσποτικότητος θέλει μεταβῆ εις τάς χειρας των Ίουδαίων.

Ετερος δε εις Βιέννην Ίουδαίος ίδρυσεν Γεωργικήν σχολήν εν ή πολλοί Ίουδαίοι διδάσκονται ή μάλλον προπαρασκευάζονται όπως επιδοθώσιν εις τήν καλλιέργειαν τής γῆς μετά τήν εις Παλαιστίνην έπιστροφήν αυτών. Ενώ συχνάι συνελεύσεις λαμβάνουσι χώραν μεταξύ επισήμων Ίουδαίων πρός άνεύρεσιν των καταλληλοτέρων μέτρων δια τήν έπιστροφήν αυτών και τήν άνάκτησιν εθνικής ύπαρξεως.

Κατά τάς αρχάς τής ένεστώτης εκατονταετηρίδος ή Τουρκία έπέτρεπεν εις μόνοον 300 Ίουδαίους να διαμένωσι διαρκώς εν Ίεροσολύμοις. Μετά ταύτα έδόθη αυτοίς ή άδεια να κατοικήσωσιν εν μόνοον διαμέρισμα τής πόλεως αλλ' και ό υρο; ούτος πρό δεκαετίας κατηγορήθη και εκτοτε ή συρροή των Ίουδαίων εις τήν αρχαίαν αυτών πόλιν εγένετο καταπληκτική. Εκάστη έτοιμόρροπος οικία αγοράζεται υπό Ίουδαίων οτινες και πολλές νέας οικίας φικωδόμησαν εις διάφορα μέρη τής πόλεως. Πρός δε και Σχολεία, Νοσοκομεία και Φρησκευτικοί Σύλλογοι ιδρύθησαν' ό δε πληθυσμός όστις πρό 80 έτών ήτο ούχι πλέον των 300, σήμεραν υπερβαίνει τάς 20,000 Ίουδαίων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ο βασιλεύς τής Σιάμ έχει σωματοφυλακήν συνισταμένην εκ πολεμιστών γυναικών περι τάς 400. Έκλέγονται δε

αὐταὶ ἐκ τῶν ῥωμαλιωτέρων καὶ ὠραιωτέρων τοῦ τόπου. Εἰσερχοῦνται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν περὶ τὸ 13 ἔτος τῆς ηλικίας καὶ διαμένουσι μέχρι τοῦ 25 ἔτους.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἰδρύσκει χριστιανικὸν Γυμνάσιον πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν ἐν τῇ Αὔλῃ παιδῶν καὶ διώρισεν τὸν τε Πιρῶν καὶ τοὺς καθηγητὰς ἐκ τῶν Ἱεραποστόλων.

Τέλος δὲ ἀνεκηρύχθη ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας διὰ τῆς ἐξῆς πρὸς τὸν λαὸν προκηρύξεώς του, «Ὅστις νομίζει θρησκευμὰ τι ὄρθον, δύναται νὰ προσβῆσθαι αὐτὸ κατὰ θέλησιν, ἢ ὠφέλεια καὶ ἢ ζημίαν ἀνήκει εἰς αὐτὸν προσωπικῶς. Ἐάν τις προσβῆσθαι ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ εἶναι ὄρθη δύναται ἐλευθέρως ν' ἀκολουθῆ αὐτήν». Οὕτω λοιπὸν οἱ κάτοικοι τῆς Σιὰμ ἀπολαύουσι θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

* * Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰαπωνίας ἀνέρχεται εἰς 34,338,404 ψυχάς, ὁ δὲ πληθυσμὸς τοῦ Τόκιο, τῆς πρωτεύουσας, εἰς 1,036,771.

* * Κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τῆς πόλεως τῶν Παρισίων διὰ τὸ ἔτος 1880 ἄρτιως ὑποβληθέντα εἰς τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον, τὰ ἔσοδα ἀνέρχονται εἰς 228,115,579 φρ. τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 226,348,529 φρ.

* * Ἡ διδομένη ἐπιχορηγήσις εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας Ἀλέξανδρον ἀνέρχεται εἰς 6,000,000 φρ.

* * Κατὰ τὴν ἐκποίησιν τμήματος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Φερμίνου Διδότου ἐν Παρισίοις λειτουργικῆ κληροδοτηθεῖσα εἰς τὴν βασιλίαν Αἰκατερίνην, σύζυγον Ἐρρίκου τοῦ Β' τῆς Ἀγγλίας, ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Καρόλου Σ', εἶτα δὲ ἰδιοκτησία Ἐρρίκου τοῦ Σ', Ἐρρίκου Ζ', Ἐρρίκου Η', ἡγοράσθη ὑπὸ βιβλιοπώλου ἐν Παρισίοις ἀντὶ 76,000 φρ. Χειρῶγραφον ἀνήκον τῇ Μαρῖα βασιλίτῃ τῶν Σκώττων ἀπήνεργον 10,000 φρ. Ἡ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως εἰσπραχθεῖσα ποσότης ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀνήλθεν εἰς 633,000 φρ. ἡ σύνολος ἐκποιήσις τῆς βιβλιοθήκης θέλει ἀποφέρει ποσὸν, 5,000,000 φράγκα.

* * Περὶ τὰς ἐννέα χιλιάδας βραβεῖα διατελοῦσιν ἀζήτητα ἐκ τοῦ λαχείου τῆς ἐν Παρισίοις ἐκθέσεως, καὶ πρόκειται νὰ πωληθῶσι διὰ δημοπρασίας.

* * Παράσθημον βουλευτικὸν ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου. Σύγκειται ἐκ πέντε κλάσεων, καὶ τὸ μετὰλλιον φέρει ἐπιγραφὴν «Ζά Ζασλοῦγα»—δι' ἀξίαν—προσαρτάται δὲ δι' ἐρυθρὰς, λευκῆς καὶ πρασίνης ταινίας.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΘΟΝΕΡΟΣ

Ἐνας Σουλτάνος μιά φορά Σελῆμ τὸ ὄνομά του συμβούλους εἶχε δυὸ ζυπνοὺς εἰς τὸ κατοικημὰ του ὑπερετίμα δὲ αὐτοὺς καὶ πάντοτε ἐφίλει διὰ τὰς γνώσεις τὰς πολλὰς ἃς εἶχον οἱ δυὸ φίλοι. Ἀλλὰ τί θέλεις τὰ καλά καὶ τὰ πολλὰ τὰ πλοῦτη, ἐνῶ δυὸ ἐλαττώματα σπουδαῖα εἶχον οὗτοι!! Ὁ ἕνας ἔκλινε πολὺ εἰς τὴν φιλαργυρίαν εἰς τὸν φθόνον δὲ ὁ ἕτερος καὶ εἰς τὴν πονηρίαν. Μαθὼν αὐτὰ ὁ βασιλεὺς, τ' ἀρχεῖα σφάλαματά των, νὰ μετατρέψῃ ἠθέλησεν εἰς προτερήματά των. ἠθέλησε δὲ καὶ νὰ ἰδῆ ἀπὸ τὰ δύο ποῖον ἐλάττωμα ὑπερτερεῖ τοῦ ἄλλου, ὡς γελοῖον. Καὶ διὰ τοῦτο μιά φορά, ἐνῶ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ διὰ τὰ πολιτικά ὠμίλου οἱ καυμένοι, τοὺς ἐρωτᾷ ἐπὶ σκοπῶ καὶ ἐν ταῦτῶ τοὺς λέγει, ὅτι καὶ ἂν τοῦ ζητήσασιν νὰ τοὺς δωροῦσιν μέλλεις διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις των, ἃς ἔκαμον φρονίμως αὐτῶ, ἐπὶ πολὺν καιρὸν, συνάμα καὶ ἐντίμως, ὅμως μὲ τὴν σημειώσιν, ἂν ἑκατὸν ζητήσῃ φλωριά, ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν, τριπλᾶ θὲν ἂν χάριση εἰς τὸν δεῦτερον ἀπὸ αὐτοῦ, ὅστις δὲν θὰ μιλήσῃ καὶ ὁ πρῶτος ἀπ' τὴν θλίψιν του ἃς μὴ μετανοήσῃ.

Ἐκπληχθέντες κάπως οὗτοι δι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα του, συνεσκέπτοντο τί πρέπει νὰ εἰποῦν εἰς τὸ ζήτημὰ του καὶ μὲ σκέψιν πολλῆς ὥρας, καὶ ἄρκετῃ ἀμηχανίαν ἀπεράσισαν καὶ εἶπον νὰ τοὺς δώσῃ διορίαν ἕξ ἡμέρας, καὶ μὲ τοῦτο ἴσως, ἴσως ἠμπορέσουσιν εὐκολώτατα τὸ θέμα τοῦτο νὰ ζεμπροδύσουσιν. Συγκατένευσεν εἰς τοῦτο, καὶ τοὺς εἶπε «πορευθεῖτε» ὁ Σελῆμ Σουλτάν χάριεις, καὶ ὡς πρέπει λογισθεῖτε. Ἀνεχώρησαν οὖν οὗτοι καὶ ἐπέιγον εἰς τὴν οἰκίαν ὁ καθεὶς, ἔχων ἐντὸς του τὴν αὐτὴν ἀνησυχίαν ἔλεγον εἰς τὸν ἑαυτὸν των, καὶ ἐσκέπτοντο ἰδίᾳ:

Ἄν ἐγὼ πρῶτος τομῆσω καὶ ζητήσω χίλια γρόσια ὁ ἀκόλουθος θὰ λάβῃ τὸ τριπλὸν μου εἰς τὰ τόσα, καὶ γιὰ τοῦτο δὲν συμφέρει νὰ μιλήσω ἐγὼ πρῶτον ἀλλ' ἂν θέλῃ ἃς μιλήσῃ ὁ ἀκόλουθος μὲ τρόπον τῶρ ἃς ἔλθωμεν εἰς τὸν ἄλλον, τί νὰ σκέπτεται ἑκεῖνος τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς ἐκθέτει εἰς τὸν νοῦν του φεῦ! καὶ ἑκεῖνος; Ἄς σταθῶμεν ἐδῶ τῶρα, καὶ ἃς ἴδωμεν τὸν Ἄρη ποῖον θέλει εἰς τὴν μάχῃ διὰ νὰ βγάλῃ παλληκᾶρι. . . . Τέλος πάντων ἡ ἡμέρα ἡ ῥηθεῖσα πλησιάζει καὶ ἕκαστος τῶν ἀντιπάλων τὰ δικά του ἐτοιμάζει ἤξημερώνει πλέον αὐτῆ καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν Σουλτάνον ἔρχονται οἱ σύμβουλοί του, γιὰ νὰ ποῦν περὶ τῶν ἀνω. Πλησιάζει τότε ἕνας καὶ εἰσεύρετε ποῖος εἶναι; ὁ τὸν φθόνον τρέφων μέσα εἰς τὸ σῶμά του . . . καὶ μείνει ἀναγνώστα, γιὰ ν' ἀκούσῃς τί θὰ εἴπῃ, τί θὰ κάμῃ, καὶ νὰ μάθῃς, ὁ κακοῦργος πάντοτε πρὸς πόσον χάνει; πλησιάζει καὶ τοῦ λέγει ἀπολυχρόνι Σουλτάνε ἔλυσαι τὸ ζήτημὰ σου, ἀποφάσισε καὶ κάνε, ἐγὼ πρῶτος θὰ ζητήσω, καθὼς εἶπες ὅτι θέλω, σὺ δὲ θὰ τελέσῃς πάντα εὐχαρίστως ὅτι λέγω. Τὸ ὀμμάτι μου τὸ ἕνα, πιθυμῶ νὰ διατάξῃς νὰ ἐβγάλουν μὲ περώνην, καὶ τὰ κἀλιστα θὰ πράξῃς.

Μπᾶ!!! τί μὲ λέγεις ὦ κακοῦργε;
τί μὲ λέγεις φθονερέ;
τί μὲ λέγεις νὰ σοῦ βγάλω
τὸ ὀμμάτι πονηρέ!

Γιὰ νὰ βγάλω ἐπομένως τοῦ ἑτέρου καὶ τὰ δύο; καὶ νὰ μείνῃ ἀκόλουθος ὁ ταλαίπορος εἰς τὸ κρῦο; Ἐνίκησες ὦ φθονερέ, καὶ μὲ δικαίωμα σου μὰ, δὲν θὰ πράξω ὅτι λὲς εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημὰ σου γιὰτί ἐγὼ ἀπέβλεπα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν δύο σας συμβούλων μου, καὶ ὄχι εἰς τὴν δυστυχίαν ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνίκησες παρ' ἡ φυλαργυρία λάβε ὡς χάρισμα αὐτὰ τὰ χίλια φλωρία ἃς λάβῃ καὶ ὁ ἕτερος, τοὺς εἶπεν ὁ Σουλτάνος ἃς λάβῃ τὸ τριπλάσιον, ἀπὸ ἐσὲ ὁ ἄλλος καὶ ἐγὼ μόνον ἐπεθύμουν νὰ συγκροῦσά τὰς κακίας αἰτίνας εἰς τὰ ἐντέσθια μετὰ ἄρκας ἡσυχίας ἐμπολεῦσιν, καὶ τρυγίζουσιν αἰωνίως τὰς καρδίας τὰς ἀθώας τῶν ἀνθρώπων, μετὰ πάσης πανουργίας. Καὶ ἐκ τούτου εἶδον ὅτι, πῶς ὁ Φθόνος ὑπερέχει τῆς Φιλαργυρίας μᾶλλον, καὶ οὐαὶ αὐτὸν ποῦ ἔχει.

Ἐν Σμύρῃ κατὰ Μάϊον τοῦ 1879.

ΑΗΘΣΤΟΛΟΣ Μ. ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΣ.

ΛΟΥΚΗΣ ΛΑΡΑΣ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Βικέλα. 1879.

Διήγημα ἐκδοθὲν ἐν Παραρτήματι τῆς «Ἐστιας». Ἡ ἱστορικὴ βάσις τοῦ διηγήματος ἠρύσθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐκ τῶν δυστυχημάτων καὶ περιπετειῶν τῆς ἐπαναστατικῆς τῆς Χίου καταστροφῆς.

— Τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Ἀθηναῖδος ποίημα ὑπὸ τῆς Σ. Λεοντιάδος ἠρύσθημεν ἐκ τοῦ ἐν Κων/λει ἐκδιδομένου περιοδικοῦ ὁ «Ἐρμῆς».